

Arrest

nr. 301 512 van 14 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2023 dient de verzoeker, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoeker op 22 september 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Roemenië, richtten de Belgische autoriteiten op 15 januari 2024 een terugnameverzoek aan de Roemeense autoriteiten, die op 18 januari 2024, met toepassing van artikel 18, lid 1, onder c) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 1 februari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Roemenië de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Deze bijlage 26quater is de thans bestreden akte, die op 2 februari 2024 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart

te heten(1):

naam: B.

voornaam: F. A.

geboortedatum: (...)2001

geboorteplaats: Dera

nationaliteit: Ethiopië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer B., F. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Ethiopië verklaart te zijn, diende op 29.12.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde hierbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. De betrokkene stelt een identiteitskaart gehad te hebben, maar deze verloren te hebben in Ethiopië.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Roemenië op 22.09.2023.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 12.01.2024. De betrokkene stelt religieus gehuwd te zijn. Hij stelt geen kinderen te hebben. Zijn partner vergezelt hem niet in het verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Ethiopië verlaten te hebben in april 2023 (Ethiopische kalender: 08.2015). De betrokkene stelt door Egypte naar Roemenië gereisd te zijn. Hij verklaart er in april aangekomen te zijn en er ongeveer zes à zeven maanden verbleven te hebben. De Eurodac-resultaten tonen dat de betrokkene zijn vingerafdrukken gaf op 22.09.2023 in Roemenië betreffende het indienen van een verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt ongeveer twee dagen door, voor hem, onbekende landen gereisd te zijn naar Duitsland. Hij verklaart er ongeveer twee à drie dagen verbleven te hebben. De betrokkene stelt ongeveer twee maanden voor zijn persoonlijk gehoor op 12.01.2024 aangekomen te zijn in België.

Op 15.01.2024 werd naar de Roemeense instanties een terugnameverzoek gestuurd op basis van artikel 18(1)b van Verordening III/604/2013. Op 18.01.2024 stemden de Roemeense instanties in met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18(1)c van Regulatie (EU) no. 604/2013. De betrokkene is er gekend als B., F. A., °26.01.1988/Ethiopië. Ze stellen dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Roemenië indiende op 22.09.2023. Zijn dossier werd er gesloten op 14.11.2023. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via Otopeni International Airport.

De betrokkene stelt nergens eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Hij stelt opgepakt geweest te zijn door de politie in Roemenië en daar gedwongen zijn vingerafdrukken gegeven te hebben. Hij stelt dat dit ongeveer vier maanden na zijn aankomst in Roemenië gebeurde. Betreffende de bewering dat de betrokkene in Roemenië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten. De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Roemenië. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Roemenië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Roemenië.

In het akkoord van de Roemeense instanties wordt gesteld dat de betrokkene op 22.09.2023 een verzoek om internationale bescherming indiende en dat zijn asielpprocedure op 14.11.2023 afgesloten werd. Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Roemenië. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Roemeense instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Roemenië. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielsysteem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op

grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Roemeense instanties stemden op 18.01.2024 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Roemenië ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Het werd verduidelijkt dat het dossier afgesloten werd op 14.11.2023.

Conform artikel 18(2) zullen de Roemeense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Roemeense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Roemenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming

dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 18.01.2024 hebben de Roemeense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Roemenië. De betrokkene zal na overdracht in Roemenië zijn verzoek kunnen hervatten.

Roemenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt dat hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat hij in Roemenië hoorde dat België vluchtelingen erkend. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht aan Roemenië. De betrokkene stelt er veel meegemaakt te hebben en er een moeilijk leven gehad te hebben. De betrokkene stelt dat hij er ondergedoken leefde. De betrokkene stelt dat hij er door de politie gearresteerd werd en op dat moment geslagen werd en gedwongen zijn vingerafdrukken moest geven. De betrokkene stelt er 3 nachten opgesloten geweest te zijn en slecht behandeld geweest te zijn. De betrokkene stelt er geen eten gekregen te hebben en er uitgescholden geweest te zijn.

Volgens zijn verklaring zei de politie hem dat ze hem zouden vermoorden en hij stelt dat hij erg bang was. Hij stelt er na drie dagen vrijgelaten geweest te zijn. De betrokkene stelt dat ze hem zeiden dat hij het land moest verlaten.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Dat de betrokkene hoorde dat België vluchtelingen erkend, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Roemenië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij gehoord heeft dat de asielprocedure beter is in België, merken we het volgende op. Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Roemenië wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

We herhalen dat Roemenië verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report : Romania" – 2022 update, laatste update op 31.05.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat er voorzieningen gemaakt zijn in de Asielwet omtrent zaken van expliciete en impliciete intrekkingen van een verzoek om internationale bescherming. Een impliciete of tacit intrekking van een verzoek om internationale bescherming komt voor wanneer de verzoeker zich niet op voorziene tijdstip aanmeldt voor een preliminair interview of een persoonlijk interview, zonder een goede reden voor zijn of haar afwezigheid te kunnen voorleggen. In geval van een tacit intrekking zal de IGI-DAI een rapport omtrent de afwezigheid van de asielzoeker voor het interview opstellen. In deze gevallen zal de beslissing om het dossier af te sluiten, genomen worden achter een expiratieperiode van 30 dagen vanaf de datum van het eerder genoemde rapport (AIDA p. 58).

Indien een asielverzoek impliciet werd ingetrokken en de asielprocedure stopgezet werd (d.w.z. wanneer de persoon Roemenië verlaten heeft en naar een andere EU lidstaat gereisd is), en de persoon dient een asielverzoek in binnen de 9 maanden na deze beslissing tot impliciete intrekking, kan de asielprocedure verder gezet worden. Indien de tijdslimiet reeds verstreken is, zal dit verzoek gezien worden als een volgend verzoek (AIDA p. 59). In het akkoord wordt niet verduidelijkt of het verzoek expliciet of impliciet ingetrokken werd. We merken echter op dat de betrokkene zijn verzoek op 14.11.2023 afgesloten werd, wat betekent dat de tijdslimiet nog niet verstreken is. De betrokkene zal in Roemenië dus zijn asielprocedure verder kunnen zetten.

Het AIDA-rapport stelt dat als verzoekers niet over middelen van bestaan beschikken, ze recht hebben op opvangvoorzieningen vanaf het moment dat zij hun voornemen kenbaar hebben gemaakt om asiel aan te vragen tot de voltooiing van de asielprocedure en het verstrijken van hun recht op verblijf in Roemenië. Volgende verzoekers hebben geen recht op materiële opvangvoorzieningen (AIDA-rapport, pagina 88).

We wensen op te merken dat de regionale opvangcentra te Roemenië volgens het AIDA-rapport een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen, met de mogelijkheid om de capaciteit uit te breiden met 262 plaatsen en 166 speciaal ontworpen gesloten plaatsen. Omwille van renovatie in Vasile Stolnicu werd de capaciteit teruggebracht tot 790 plaatsen. Het rapport vermeldt dat het tot nu toe nog nooit is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen (AIDA-rapport p. 110: "There has not been a situation to date whereby asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres.") (AIDA-rapport, pagina 97).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de condities in de regionale opvangcentra gemonitord wordt, inter alia, door de Ombudsman, die de centra op regelmatige basis bezoekt. In 2022 heeft de Ombudsman monitoringvisites gedaan in Bucuresti, Galati, Rădăuți, Șomcuta Mare en Giurgiu (AIDA-rapport, pagina 98). Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelt dat hij niet naar Roemenië wil terugkeren omdat hij er ondergedoken leefde en op straat verbleef. Hij verklaart dat hij er geen eten kreeg. We merken op dat de betrokkene eveneens verklaarde dat hij reeds vier maanden in Roemenië verbleef voordat hij door de politie gearresteerd werd en zijn vingerafdrukken moest geven. We merken op dat de opvangrichtlijn van toepassing is op alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied van een EU-lidstaat hebben ingediend. Onder het grondgebied van een EU-lidstaat vallen ook de grens, de territoriale wateren en de transitzones (artikel 3, lid 1, Opvangrichtlijn). We merken op dat de betrokkene in eerste instanties geen verzoek om internationale bescherming in Roemenië indiende en dus niet onder de opvangrichtlijn viel.

De betrokkene stelt dat hij er door de politie gearresteerd werd en op dat moment geslagen werd en gedwongen zijn vingerafdrukken moest geven. De betrokkene stelt er 3 nachten opgesloten geweest te zijn en slecht behandeld geweest te zijn. De betrokkene stelt er geen eten gekregen te hebben en er uitgescholden geweest te zijn. Volgens zijn verklaring zei de politie hem dat ze hem zouden vermoorden en dat hij erg bang was. Hij stelt er na drie dagen vrijgelaten geweest te zijn. De betrokkene stelt dat ze hem zeiden dat hij het land moest verlaten.

We herhalen het feit dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting.

Betreffende een overdracht naar Roemenië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Roemenië slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf geslagen werd door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Roemenië omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de

betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Roemenië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Roemenië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Roemeense instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene stelt er uitgescholden geweest te zijn en met de dood bedreigd geweest te zijn. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Roemeense autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Roemenië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Roemeense autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Roemeense bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Roemeense bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Roemeense overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Roemeense grondgebied verblijven.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Roemeense instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Roemenië onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene stelt drie nachten in een gesloten centrum onderbracht geweest te zijn. Het AIDA-rapport stelt dat onder Artikel 19.5(1) van de Asielwet, wanneer Alternatieven voor Detentie niet toegepast kan worden, IGI verzoekers in speciaal ontworpen gesloten plaatsen mag plaatsen om de nodige procedurele stappen uit te voeren en misbruik van de procedure kan limiteren, voor de volgende redenen: a) om de verzoekers identiteit te bepalen; b) om elementen op dewelke het verzoek gebaseerd is vast te stellen, als deze niet verkregen kunnen worden in de afwezigheid van deze maatregel, vooral wanneer er een risico op het onderduiken van de verzoeker is; c) wanneer de verzoeker een gevaar voor de nationale veiligheid vormt (AIDA-rapport, pagina 116).

Waar vóór 2015 de Vreemdelingenverordening voorschreef dat de vreemdeling uit detentie moest worden vrijgelaten zodra een eerste verzoek om internationale bescherming was ingediend, schrijft de wet nu voor dat een asielzoeker pas wordt vrijgelaten als hij of zij toegang krijgt tot de reguliere procedure. Als ze in een versnelde procedure worden beoordeeld, blijven ze dus in bewaring totdat de asielprocedure is afgerond. Indien het verzoek wordt afgewezen en de asielzoeker beroep aantekent, blijft hij of zij in hechtenis terwijl het beroep wordt behandeld. Wanneer de verzoeker een volgend verzoek indient, eindigt de bewaring op de datum waarop hem toegang tot de nieuwe procedure wordt verleend. Indien het verzoek wordt afgewezen en de asielzoeker beroep aantekent, blijft hij of zij in hechtenis terwijl het beroep

wordt behandeld (AIDA-rapport, pagina 117). We merken op dat de betrokkene stelt reeds na drie nachten vrijgelaten geweest te zijn. Dit wijst erop dat de betrokkene zijn verzoek in de reguliere procedure viel.

De betrokkene stelt dat hij gezegd werd dat hij het land moest verlaten. De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We merken op dat indien de betrokkene geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen, hij de mogelijkheid had om het grondgebied van Roemenië weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Roemenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Roemeense de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Roemeense instanties op 22.09.2023. Het verzoek werd afgesloten op 14.11.2023. Indien de betrokkene zelf het verzoek ingetrokken heeft, heeft hij geen wettelijke reden meer om in Roemenië te verblijven.

In deze instantie kan Roemenië de betrokkene opdragen terug te keren naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf.

De betrokkene stelt tijdens zijn persoonlijk gehoor gezond te zijn. Hij legt tot op heden geen medische attesten of andere elementen voor die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Roemenië wettelijk is gewaarborgd. Deze toegang behelst gratis basis gezondheidszorg, dringende medische zorgen in een ziekenhuis en gratis behandeling van acute én chronische aandoeningen die levensbedreigend zijn. Indien verzoekers ook bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering dat hebben zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeens staatsburger ook heeft. (AIDA-rapport, pagina 106). Asielzoekers hebben eveneens het recht om opgenomen te worden in nationale publieke gezondheidsprogramma's gericht op het voorkomen, opvolgen en het beheersen van besmettelijke ziektes in epidemiologische risicosituaties (AIDArapport, pagina 106). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Roemeense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemeense niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Roemeense autoriteiten (4)."

2. Rechtspleging

Verweerder werd op 9 februari 2024 in kennis gesteld van het verzoekschrift en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn overdracht naar Roemenië.

Het hoogdringend karakter van de vordering is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, §4 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Verzoeker voert in essentie aan dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Er wordt zelfs geen motief gegeven waarom verweerder een beslissing tot terugleiding naar de grens voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig achtte. Verzoeker meent dat hier dan ook sprake is van een flagrante schending van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, nu verzoeker niet werd ingelicht over de gevolgen van zijn verklaringen. Bovendien is de formele motiveringsplicht geschonden nu nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoeker geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Roemenië aan te melden. Bovendien meent verzoeker dat het hoorrecht is geschonden, nu hij niet meer werd

gehoord over zijn medische situatie en familiale en privésituatie, vlak voor het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 1, 2 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 9, 14 en 23.4 van de Verordening 603/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van Eurodac voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening 604/2013/EU (hierna: Verordening 603/2013/EU), van artikel 18 van de Verordening 604/2013/EU, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker volhardt in zijn verklaring dat hij geen verzoek om internationale bescherming (VIB) heeft ingediend in Roemenië. Verweerder kan niet louter uit het terugvinden van de vingerafdrukken en uit het akkoord van de Roemeense autoriteiten afleiden dat hij een VIB zou hebben ingediend in Roemenië. Bovendien lieten de Roemeense autoriteiten weten dat zij het VIB hebben afgesloten en er geen zekerheid wordt gegeven voor een verdere behandeling van zijn VIB. Verzoeker meent dan ook dat hij een risico loopt op refoulement. Verzoeker verwijt verweerder niet concreet te zijn nagegaan of zijn VIB kan worden heropend bij aankomst in Roemenië. Verzoeker betoogt verder dat hij nauwelijks de tijd kreeg om zijn problemen tegenover Roemenië uiteen te zetten. Het hoorrecht werd daarom ook in die zin geschonden. Verzoeker gaf duidelijk aan dat hij in Roemenië onmenselijk werd behandeld. Deze problematische situatie wordt overigens bevestigd in het AIDA-verslag van mei 2023. Verzoeker citeert vervolgens uit dit verslag en leest erin dat de opvangomstandigheden sinds 2022 zijn verslechterd, ook in de gesloten centra. Dat in het verslag ook de problematiek van tolken wordt bevestigd, zeker voor wat betreft schaarse talen. Verzoeker benadrukt dat hij Amhaars spreekt, hetgeen geen courante taal is. Het AIDA-verslag bevestigt ook de slechte behandeling door de politie aan de grens en dat er in de praktijk geen informatie wordt gegeven over de asielprocedure. Verzoeker stelt zich de vraag over de ernst en zorgvuldigheid waarmee de procedure wordt gevoerd, nu de normale termijn voor het nemen van een beslissing 30 dagen is en deze termijn in de praktijk wordt gerespecteerd. Verzoeker benadrukt in dit verband dat er helemaal geen tolk is in zijn taal waardoor de vertaling problematisch is. Bovendien is de kwaliteit van de vertaling bedroevend. Verzoeker wijst er ook op dat de rechtsbijstand in Roemenië in de praktijk slechts in zeer uitzonderlijke situaties wordt toegekend. En als er een advocaat wordt aangesteld er geen tijd is voor de voorbereiding van de zitting. Advocaten worden overigens slecht betaald wat ook een onderdeel van het probleem is. Verweerder heeft ook nagelaten de werkelijke situatie van Dublinterugkeerders na te kijken. Het is helemaal niet duidelijk of verzoeker wel degelijk zijn asielprocedure zal kunnen verderzetten, nu niet duidelijk is op welke grond zijn asielverzoek is afgesloten. Indien verzoeker een nieuwe aanvraag moet indienen betreft het echter een 'volgend verzoek' die slechts ontvankelijk zal worden verklaard indien hij nieuwe elementen bijbrengt. Bovendien was de termijn om beroep aan te tekenen tegen een negatieve beslissing slechts 2 dagen en de Roemeense autoriteiten behouden zich op die manier het recht om alsnog over te gaan tot refoulement. Verzoeker stelt zich ook vragen over de ontvangst op de luchthaven van OTOPENI, nu asielzoekers daar worden overgebracht naar kelders, zonder mogelijkheid om naar buiten te gaan. In de hypothese dat verzoeker wordt toegelaten tot het Roemeens grondgebied zal hij bij een 'volgend verzoek' geen recht meer hebben op opvang. Bovendien, in de hypothese dat zijn VIB als eerste verzoek zou worden behandeld, betoogt verzoeker dat hij in de praktijk evenmin opvang zal krijgen en dat de geboden opvang bedroevend is. Evenmin zal verzoeker psychologische hulp krijgen. De toegang tot de asielprocedure en de opvang is aldus actueel niet voldoende gegarandeerd. Dit vormt een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5, §4 en 71/3, §3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij door de bestreden beslissing niet alleen wordt verplicht om het grondgebied van België te verlaten maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle

toepassen. Deze situatie vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid of 71/3, §3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. Beoordeling van de drie middelen

3.2.4.1. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, terwijl het tweede middel niet ontvankelijk is in de mate dat verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU aangezien hij niet uiteenzet op welke wijze deze (verdrags-)bepalingen, die geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing, zouden worden geschonden. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.2.4.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

3.2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.2.4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.2.4.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de

Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)"

Overeenkomstig artikel 18 (1) c van de Dublin III-verordening is de verantwoordelijke lidstaat verplicht "een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;".

Blijkens het administratief dossier stemden de Roemeense instanties in met de terugname op 18 januari 2024 met toepassing van artikel 18 (1) c van de Dublin III-verordening.

Waar verzoeker stelt dat verweerder niet louter op grond van het terugvinden van vingerafdrukken in de database kan afleiden dat hij een VIB zou hebben ingediend in Roemenië, gaat hij voorbij aan het motief in de bestreden beslissing:

"De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Roemenië. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Roemenië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Roemenië."

De Raad merkt op dat het motief in de bestreden beslissing dat uit de Eurodac-gegevens blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië steun vindt in het administratief dossier. Zo blijkt uit de stukken waarover verweerder beschikt dat verzoeker op 22 september 2023 in Roemenië een verzoek om internationale bescherming indiende. Het vingerafdrukkenonderzoek levert een Eurodac-resultaat type 819 op. Artikel 24 (4) van de Dublin III-verordening bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code 819 na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht in Roemenië. Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat verweerder diende te twijfelen aan het feit dat verzoeker effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië. De verwerende partij mag erop vertrouwen dat de informatie die door Roemenië werd gegeven correct is. De Roemeense autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om vreemdelingen te verplichten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien verklaarde Roemenië zich verantwoordelijk voor het daar ingediende beschermingsverzoek, zoals volgt uit de instemming met het verzoek tot terugname van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat deze feitelijke en juridische elementen de bestreden beslissing niet zouden kunnen schragen.

3.2.4.6. In zijn eerste middel acht verzoeker het hierboven geciteerde artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geschonden omdat de beslissing geen datum bevat vóór dewelke hij zich "bij de bevoegde overheden" van de verantwoordelijke lidstaat, in casu Roemenië, dient aan te melden. Verzoeker verlangt in wezen dat aan de bevelscomponent van de bestreden beslissing een 'termijn voor vrijwillig vertrek' zou worden gekoppeld en dat hieromtrent in de beslissing zou worden gemotiveerd, zoals dit het geval is in het kader van een 'terugkeerbesluit'.

De Raad merkt op dat een 'overdrachtsbesluit' in de zin van Verordening 604/2013/EU dient te worden onderscheiden van een 'terugkeerbesluit' in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG). Verzoeker is thans het voorwerp van een 'overdrachtsbesluit' en valt dus

niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG (cf. RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). De vermelding van de term 'bevel om het grondgebied te verlaten' in de bestreden beslissing wekt de indruk dat het hier om een 'terugkeerbesluit' zou gaan, maar dat is niet het geval. De door verzoeker in zijn tweede middel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig, net zo min als het betoog in zijn derde middel over de territoriale werking van een 'bevel om het grondgebied te verlaten' omdat deze kritieken geen betrekking hebben op een overdrachtsbesluit in de zin van Verordening 604/2013/EU.

Luidens artikel 26.2 van Verordening 604/2013/EU wordt in het overdrachtsbesluit vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden. Te dezen achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het evenwel noodzakelijk verzoeker in toepassing van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet "zonder verwijf" naar de grens te doen terugleiden. Verzoeker bevindt zich dus niet in de situatie waarbij hij "zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat" kan begeven, waardoor het geenszins vereist is een datum te vermelden wanneer hij zich in de verantwoordelijke lidstaat dient aan te bieden. Zoals de verwerende partij terecht benadrukt in haar nota met opmerkingen houdt dit geen schending in van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker het oneens is met een gedwongen uitvoering van de overdracht, betekent niet dat deze ipso facto onwettig zou zijn. Nergens in de regelgeving is trouwens voorzien dat omtrent de datum uit artikel 51/5, §4, eerste lid zou moeten worden gemotiveerd of dat het overdrachtsbesluit kaduuk zou zijn als geen datum werd opgenomen.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij zich vrijwillig naar Roemenië zou begeven met het oog op de behandeling van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming.

De enige dwingende termijnen die zijn opgenomen in Verordening 604/2013/EU betreffen enerzijds de termijnen waarbinnen de overdracht effectief dient plaats te vinden en de termijnen voor de verlenging van de overdrachtstermijn in het geval van onderduiken en anderzijds de termijnen van bewaring in het kader van de overdrachtsprocedures. In zoverre verzoeker in dit middelonderdeel kritiek uit op het vastgestelde "significant risico op onderduiken" dat in de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan bod komt, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat verzoeker de overdracht aan Roemenië zou verhinderen, dient te worden aangestipt dat de Raad de rechtsmacht ontbeert om zich over de vrijheidsberoving uit te spreken. Verzoeker moet een verzoek tot invrijheidsstelling indienen bij de bevoegde raadkamer als hij van oordeel is dat er geen risico op onderduiken bestaat en hij de plaatsing in een gesloten centrum wil aanvechten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de afwezigheid van een datum zoals bedoeld in artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek zou uitmaken. Bijgevolg is de daarbij horende uiteenzetting van verzoeker over de functie van het administratief dossier en het vereiste initiatief van de bestuurde om inzage te vragen op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en het gebrek aan wapengelijkheid irrelevant. Het betoog van verzoeker over het samenvallen van de termijn uit artikel 6, §5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de beroepstermijnen uit artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet komt in wezen neer op wetskritiek die geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien ontbeert verzoeker belang bij zijn kritiek betreffende de mogelijkheid tot inzage in het administratief dossier aangezien de aanwezige advocaat voorafgaand aan de terechtzitting inzage heeft gekregen in het administratief dossier.

3.2.4.7. Verzoeker voert ook aan dat het hoorrecht werd geschonden. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat van verzoeker op 12 januari 2024 het zogeheten Dublin-interview werd afgenomen, hetgeen hij niet betwist. Ter gelegenheid van dit Dublin-interview werd uitdrukkelijk gepeild naar de specifieke redenen waarom hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen en naar bezwaren tegen een overdracht naar Roemenië.

Verzoeker beweert dat hij vlak voor het nemen van de bestreden beslissing opnieuw gehoord zou moeten worden op medisch vlak en met betrekking tot de evolutie van zijn privé- en familiale situatie.

In zoverre verzoeker meent dat hij naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw zou moeten worden gehoord om zijn actuele situatie na te gaan, dient te worden opgemerkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10

september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij niet (opnieuw) werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod konden komen en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

3.2.4.8. Tijdens het Dublin-interview van 12 januari 2024 verklaarde verzoeker betreffende zijn gezondheidstoestand dat hij gezond is (gehoorverslag, vraag 38). Verzoeker zet ook thans in het verzoekschrift niet uiteen dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hij stukken voorlegt dienaangaande. Er blijkt bijgevolg niet dat een bijkomend gehoor over zijn gezondheidstoestand een ander licht zou werpen op de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde ook geen familieleden te hebben in Europa (gehoorverslag, vraag 22). Hij verschaft evenmin verdere uitleg bij zijn beweerde evoluerende familiale en privé-situatie. Er blijkt dus geen schending van het recht op privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

3.2.4.9. In zijn tweede middel voert verzoeker aan dat het onzorgvuldig is van de gemachtigde van de staatssecretaris om uit het loutere terugvinden van de vingerafdrukken in de databank af te leiden dat hij een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Roemenië. Uit de gegevens uit het administratief dossier kan echter worden opgemaakt dat de Roemeense autoriteiten conform artikel 9 van Verordening 603/2013 de vingerafdrukken van verzoeker hebben geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België kan niet worden aangewend om het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming in Roemenië te ontlopen.

3.2.4.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Roemenië, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Roemenië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Stelsel (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Roemeense autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die

voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielpcedure en opvangomstandigheden in Roemenië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

3.2.4.11. Verzoeker wijst op de vermelding van de Roemeense autoriteiten dat zijn VIB afgesloten werd op 14 november 2023. Nergens wordt er melding gemaakt, laat staan enige zekerheid gegeven met betrekking tot de verdere behandeling van het VIB. Verzoeker riskeert aldus teruggedreven te worden naar zijn land van herkomst. Verweerder heeft nagelaten zich te vergewissen dat zijn VIB effectief kan worden heropend bij aankomst.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (...)

De Roemeense instanties stemden op 18.01.2024 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Roemenië ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Het werd verduidelijkt dat het dossier afgesloten werd op 14.11.2023.

Conform artikel 18(2) zullen de Roemeense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Roemeense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Roemenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.(...)"

En:

"We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 18.01.2024 hebben de Roemeense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Roemenië. De betrokkene zal na overdracht in Roemenië zijn verzoek kunnen hervatten."

Verweerder verwijst bovendien naar het AIDA-rapport waarin het volgende wordt vermeld:

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report : Romania" – 2022 update, laatste update op 31.05.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat er voorzieningen gemaakt zijn in de Asielwet omtrent zaken van expliciete en impliciete intrekkingen van een verzoek om internationale bescherming. Een impliciete of tacit intrekking van een verzoek om internationale bescherming komt voor wanneer de verzoeker zich niet op voorziene tijdstip aanmeldt voor een preliminair interview of een persoonlijk interview, zonder een goede reden voor zijn of haar afwezigheid te kunnen voorleggen. In geval van een tacit intrekking zal de IGI-DAI een rapport omtrent de afwezigheid van de asielzoeker voor het interview opstellen. In deze gevallen zal de beslissing om het dossier af te sluiten, genomen worden achter een expiratieperiode van 30 dagen vanaf de datum van het eerder genoemde rapport (AIDA p. 58).

Indien een asielverzoek impliciet werd ingetrokken en de asielprocedure stopgezet werd (d.w.z. wanneer de persoon Roemenië verlaten heeft en naar een andere EU lidstaat gereisd is), en de persoon dient een asielverzoek in binnen de 9 maanden na deze beslissing tot impliciete intrekking, kan de asielprocedure verder gezet worden. Indien de tijdslimiet reeds verstreken is, zal dit verzoek gezien worden als een volgend verzoek (AIDA p. 59). In het akkoord wordt niet verduidelijkt of het verzoek expliciet of impliciet ingetrokken werd. We merken echtacht op dat de betrokkene zijn verzoek op 14.11.2023 afgesloten werd, wat betekend dat de tijdslimiet nog niet verstreken is. De betrokkene zal in Roemenië dus zijn asielprocedure verder kunnen zetten."

Waar verzoeker aldus vreest dat de Roemeense autoriteiten niet conform artikel 18(2) van de Dublin Verordening na zijn overdracht zijn verzoek zullen hervatten, wijst verweerder erop dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève en bij het EVRM en dat er derhalve kan worden van uitgegaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoeker laat na aan te tonen dat de Roemeense instanties, na hun akkoord van 18 januari 2024 waarbij zij te kennen gaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek, zich niet zouden houden aan de internationale verplichtingen. Verweerder stelt bovendien vast, aan de hand van het AIDA-rapport dat indien een asielverzoek impliciet werd ingetrokken doordat de verzoeker Roemenië heeft verlaten en naar een andere EU-lidstaat is gereisd, zoals in casu, de asielprocedure kan worden verder

gezet indien deze verzoeker binnen de 9 maanden na de beslissing tot impliciete intrekking een asielverzoek indient. Verzoekers verzoek werd op 14 november 2023 afgesloten wat betekend dat de tijdslimiet nog niet verstreken is. Verzoeker betoogt dat het mogelijk is dat de asielprocedure is afgesloten omdat er reeds een negatieve beslissing was genomen, nadat er een interview werd afgenomen. In dat geval is de beroepstermijn verstreken en dient hij een 'volgend verzoek om internationale bescherming' in te dienen waarbij de bewijslast veel zwaarder is en hij nieuwe elementen zal moeten aantonen. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat er reeds een expliciete intrekking is genomen, nu hij zelf verklaarde dat hij 2 à 3 dagen na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming uit Roemenië is vertrokken en naar, voor hem, onbekende landen is gereisd. Bovendien heeft verzoeker nergens verklaard dat er van hem reeds een interview werd afgenomen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij een 'volgend verzoek' zal moeten indienen.

Verweerder merkt overigens terecht op dat mocht verzoeker klachten hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij zich kan richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig tot het EHRM. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij geen toegang zou hebben tot deze instanties.

3.2.4.12 Wat zijn persoonlijke situatie betreft, blijkt uit het Dublin-interview van 12 januari 2024, dat in het administratief dossier is opgenomen, dat verzoeker verklaarde niet terug te willen keren naar Roemenië. Hij had daar een moeilijk leven. Hij leefde er ondergedoken. De politie heeft 'hen' geslagen toen zij gearresteerd werden en gedwongen werden vingerafdrukken te geven. Hij werd 3 nachten opgesloten en slecht behandeld. Hij kreeg geen eten en werd uitgescholden. De politie zei dat ze 'hen' zouden vermoorden. Ze waren bang. Na drie dagen werden ze vrijgelaten. Ze zeiden dat ze het land moesten verlaten. Hij leefde op straat in Roemenië.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat weldegelijk met verzoekers verklaring rekening werd gehouden en dienaangaande het volgende werd gemotiveerd:

"Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt dat hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat hij in Roemenië hoorde dat België vluchtelingen erkend. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht aan Roemenië. De betrokkene stelt er veel meegemaakt te hebben en er een moeilijk leven gehad te hebben. De betrokkene stelt dat hij er ondergedoken leefde. De betrokkene stelt dat hij er door de politie gearresteerd werd en op dat moment geslagen werd en gedwongen zijn vingerafdrukken moest geven. De betrokkene stelt er 3 nachten opgesloten geweest te zijn en slecht behandeld geweest te zijn. De betrokkene stelt er geen eten gekregen te hebben en er uitgescholden geweest te zijn.

Volgens zijn verklaring zei de politie hem dat ze hem zouden vermoorden en hij stelt dat hij erg bang was. Hij stelt er na drie dagen vrijgelaten geweest te zijn. De betrokkene stelt dat ze hem zeiden dat hij het land moest verlaten.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Dat de betrokkene hoorde dat België vluchtelingen erkend, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Roemenië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij gehoord heeft dat de asielprocedure beter is in België, merken we het volgende op. Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Roemenië wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

De betrokkene stelt dat hij niet naar Roemenië wil terugkeren omdat hij er ondergedoken leefde en op straat verbleef. Hij verklaart dat hij er geen eten kreeg. We merken op dat de betrokkene eveneens

verklaarde dat hij reeds vier maanden in Roemenië verbleef voordat hij door de politie gearresteerd werd en zijn vingerafdrukken moest geven. We merken op dat de opvangrichtlijn van toepassing is op alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied van een EU-lidstaat hebben ingediend. Onder het grondgebied van een EU-lidstaat vallen ook de grens, de territoriale wateren en de transitzones (artikel 3, lid 1, Opvangrichtlijn). We merken op dat de betrokkene in eerste instanties geen verzoek om internationale bescherming in Roemenië indiende en dus niet onder de opvangrichtlijn viel.

De betrokkene stelt dat hij er door de politie gearresteerd werd en op dat moment geslagen werd en gedwongen zijn vingerafdrukken moest geven. De betrokkene stelt er 3 nachten opgesloten geweest te zijn en slecht behandeld geweest te zijn. De betrokkene stelt er geen eten gekregen te hebben en er uitgescholden geweest te zijn. Volgens zijn verklaring zei de politie hem dat ze hem zouden vermoorden en dat hij erg bang was. Hij stelt er na drie dagen vrijgelaten geweest te zijn. De betrokkene stelt dat ze hem zeiden dat hij het land moest verlaten.

We herhalen het feit dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting.

Betreffende een overdracht naar Roemenië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Roemenië slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf geslagen werd door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Roemenië omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Roemenië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Roemenië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Roemeense instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene stelt er uitgescholden geweest te zijn en met de dood bedreigd geweest te zijn. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Roemeense autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Roemenië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Roemeense autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

(...)

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Roemeense instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Roemenië onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene stelt drie nachten in een gesloten centrum onderbracht geweest te zijn. Het AIDA-rapport stelt dat onder Artikel 19.5(1) van de Asielwet, wanneer Alternatieven voor Detentie niet toegepast kan worden, IGI verzoekers in speciaal ontworpen gesloten plaatsen mag plaatsen om de nodige procedurele stappen uit te voeren en misbruik van de procedure kan limiteren, voor de volgende redenen: a) om de verzoekers identiteit te bepalen; b) om elementen op dewelke het verzoek gebaseerd is vast te stellen, als deze niet verkregen kunnen worden in de afwezigheid van deze maatregel, vooral wanneer er een risico op het onderduiken van de verzoeker is; c) wanneer de verzoeker een gevaar voor de nationale veiligheid vormt (AIDA-rapport, pagina 116).

Waar vóór 2015 de Vreemdelingenverordening voorschreef dat de vreemdeling uit detentie moest worden vrijgelaten zodra een eerste verzoek om internationale bescherming was ingediend, schrijft de wet nu voor dat een asielzoeker pas wordt vrijgelaten als hij of zij toegang krijgt tot de reguliere procedure. Als ze in een versnelde procedure worden beoordeeld, blijven ze dus in bewaring totdat de asielprocedure is afgerond. Indien het verzoek wordt afgewezen en de asielzoeker beroep aantekent, blijft hij of zij in hechtenis terwijl het beroep wordt behandeld. Wanneer de verzoeker een volgend verzoek indient, eindigt de bewaring op de datum waarop hem toegang tot de nieuwe procedure wordt verleend. Indien het verzoek wordt afgewezen en de asielzoeker beroep aantekent, blijft hij of zij in hechtenis terwijl het beroep wordt behandeld (AIDA-rapport, pagina 117). We merken op dat de betrokkene stelt reeds na drie nachten vrijgelaten geweest te zijn. Dit wijst erop dat de betrokkene zijn verzoek in de reguliere procedure viel.

De betrokkene stelt dat hij gezegd werd dat hij het land moest verlaten. De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We merken op dat indien de betrokkene geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen, hij de mogelijkheid had om het grondgebied van Roemenië weer te verlaten.

(...)

De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Roemeense instanties op 22.09.2023. Het verzoek werd afgesloten op 14.11.2023. Indien de betrokkene zelf het verzoek ingetrokken heeft, heeft hij geen wettelijke reden meer om in Roemenië te verblijven.

In deze instantie kan Roemenië de betrokkene opdragen terug te keren naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf.”

Verzoeker klaagt zich erover dat hij hierover niet werd gehoord en niet in detail kon treden, maar hij levert ook thans geen concrete bewijzen aan die structurele problemen inzake de asielprocedure of opvang aantonen in Roemenië waardoor een overdracht een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.2.4.14. Vervolgens bekritiseert verzoeker de opvangomstandigheden en het verloop van de asielprocedure in Roemenië waarbij hij citeert uit hetzelfde AIDA-rapport (update mei 2023) als waarop verweerder beroep heeft gedaan voor zijn beoordeling op de situatie van de vreemdelingen die in het raam van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in Roemenië dienen te verblijven.

Waar verzoeker wijst op kritische bemerkingen inzake de omstandigheden in het penitentiair systeem merkt de Raad op dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij als Dublin-terugkeerder terecht zal komen in het gevangeniswezen in Roemenië. Zijn betoog dat hij misschien een volgend verzoek dient in te dienen en hierdoor in detentie kan worden geplaatst, maakt hij niet aannemelijk zoals blijkt uit de bespreking onder 3.2.4.11.

Verzoeker wijst op de verslechterde omstandigheden van de opvangcentra sinds 2022 met citaat uit het AIDA-rapport. Evenwel maakt verzoeker met dit betoog niet aannemelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Roemenië zal worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Zoals verweerder correct motiveert stelt het gehanteerde AIDA-rapport: “*Het AIDA-rapport stelt dat als verzoekers niet over middelen van bestaan beschikken, ze recht hebben op opvangvoorzieningen vanaf*

het moment dat zij hun voornemen kenbaar hebben gemaakt om asiel aan te vragen tot de voltooiing van de asielprocedure en het verstrijken van hun recht op verblijf in Roemenië. Volgende verzoekers hebben geen recht op materiële opvangvoorzieningen (AIDA-rapport, pagina 88).

We wensen op te merken dat de regionale opvangcentra te Roemenië volgens het AIDA-rapport een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen, met de mogelijkheid om de capaciteit uit te breiden met 262 plaatsen en 166 speciaal ontworpen gesloten plaatsen. Omwille van renovatie in Vasile Stolnicu werd de capaciteit teruggebracht tot 790 plaatsen. Het rapport vermeldt dat het tot nu toe nog nooit is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen (AIDA-rapport p. 110: "There has not been a situation to date whereby asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres.") (AIDA-rapport, pagina 97).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de condities in de regionale opvangcentra gemonitord wordt, inter alia, door de Ombudsman, die de centra op regelmatige basis bezoekt. In 2022 heeft de Ombudsman monitoringvisites gedaan in Bucuresti, Galati, Rădăuți, Șomcuta Mare en Giurgiu (AIDA-rapport, pagina 98). Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Gelet op voorgaande vaststellingen toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Roemenië verstoken zal blijven van opvang noch dat de opvangomstandigheden inadequaaf zouden zijn.

Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Roemenië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Roemenië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.2.4.15. Verzoeker voert nog aan dat hij enkel Amhaars spreekt en dat er in Roemenië een gebrek aan tolken is, in het bijzonder voor wat betreft de minder courante talen zoals het Amhaars. Verzoeker vreest aldus dat er voor hem geen tolk ter beschikking zal zijn. Verzoeker meent ook dat rechtsbijstand in Roemenië een illusie is blijkens de cijfers hierover medegedeeld in het AIDA-rapport. Ten slotte betoogt verzoeker dat hij in Roemenië geen psychologische hulp zal krijgen, nu in het AIDA-rapport wordt vermeld dat voor het opvangcentrum van Boekarest in 2022 de functie voor psycholoog nog vacant was.

De Raad merkt op dat verzoeker op zeer algemene wijze betoogt door te citeren uit het AIDA-rapport dat er een gebrek is aan tolken en juridische bijstand tijdens de procedure. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn betoog uitgaat van hypothesen doch niet concreet aannemelijk maakt dat hij in zijn specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Overigens blijkt uit het citaat van verzoeker in zijn verzoekschrift dat er, bij gebrek aan een beschikbare tolk toepassing wordt gemaakt van een dubbele vertaling. Bovendien, voor wat de juridische bijstand betreft, blijkt uit het citaat van verzoeker dat er beroep kan worden gedaan op NGO's om de bijstand te krijgen van een advocaat. Met zijn grief dat in 2022 voor het opvangcentrum in Boekarest een vacature liep voor een psycholoog, toont verzoeker niet aan dat er in het geheel geen psychologische hulp wordt geboden aan asielzoekers die nood hebben aan een behandeling. Overigens toont verzoeker niet aan dat hij zelf nood heeft aan psychologische hulp, te meer nu hij verklaarde gezond te zijn. Hoe dan ook blijkt uit het AIDA-rapport geen totale onverschilligheid ten aanzien van eventuele tekortkomingen in de asielprocedure of in de leefomstandigheden van de opvangcentra van de Roemeense instanties. Verzoeker toont met het louter citeren van stukken uit het AIDA-rapport niet aan dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken noch dat verweerder een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke appreciatie van de situatie heeft gemaakt waar hij stelt dat deze problemen, die de Roemeense overheid trouwens aanzetten tot het nemen van allerhande verbeteringsmaatregelen, niet kunnen worden gelijkgesteld met systeemfouten.

3.2.4.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont ook niet aan dat er een schending plaatsvond van de artikelen 3.2 en/of 17 van de Verordening 604/2013/EU, noch van artikel 1 van de Uitvoeringsverordening 343/2003/EG of van de artikelen 9, 14 en/of 23.4 van Verordening 603/2013/EU. Verzoeker toont evenmin een schending aan van de artikelen 51/5 en/of 71/3, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker

heeft niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Roemeense autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, *prima facie* niet ernstig.

3.2.5. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN